

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΓΕ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

ΟΥ είνε αδύνατο ν' αντικρύσω ένα κεφάλι μ' όπλαρα αλλά, χωρίς νά ξαναθυμώθω τή θλιθερή ιστορία τής Σιμόνης ντέ Σαίν Γ... 'Η ιστορία αυτή μου ζέμειναι και γιά έναν άλλο λόγο αληθογήνη: Σχετίζεται με μιά από τις δραματικές περιπτώσεις που μου συνέβησαν στή διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου...

Στά 1916-ήμουν τότε ανθυπολοχαγός -πενώντας, μιά μέρα, από μιά γαλλική κωμόπολη, στή περίχωρη του Βερντέν. Πληροφορήθηκα, ότι έμενε εκεί ή κυρία Σιμόνη ντέ Σαίν Γ... Τήν είχα γνωρίσει...

τή Σιμόνη λίγα χρόνια πριν παντρευτή και ήμολογώ ότι προσπάθησα νά ερωτοτροπήσω μαζί της. Έκελη όμως μου έβασε, με μεγάλη ευγένεια, νά καταλάβω, ότι δέν ήμουν ό τύπος που όνειροπολούσε. Έκανα τότε κανονική υποχώρησι, χωρίς νά τώπω νά αιδώσθαιαι στοργή και συμπάθεια γιά τήν ώραία αυτή γυναικά... Καί όταν αργότερα έβηθα ότι παθούσκει, τής έστειλα, μ' ένα γράμμα, τις πιο θερμές εύχές μου γιά τήν ευτυχία της...

Νά, λοιπόν, που ξαναφρίσκουμαι κοντά στή Σιμόνη... Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, πήγα και τήν έπισκεφθήκα στο σπίτι που έμενε... Μι έδεχτηκε με άνοιχτη χερα... 'Η αναπόλησι του παρελθόντος μάς έφριζε και τους δυο σε μιά γλυκεία συγκίνησι, που μάς έκανε νά λησμονήσουμε τή φρίκη του πολέμου...

—Μά, που έρισκεται τώρα ό σύζυγός σου; ρώτησα ξαφνικά τή Σιμόνη.

—Πού άλλο από τό μέτωπο; μου άποκριθηκε ή νεαρή γυναίκα. Έχω ένα χρόνο νά λάθω ειδήσεις του... Δέν ξέρω που έρισκεται και τί άπόγινε... Ωστόσο, μου είνε αδύνατο νά φανταστώ, ότι θα του συνέβη κανένα κακό... Δέν παύω νά τον συλλογίζουμαι, νά τον αγαπώ και νά είμαι περήφανη γι' αυτόν...

'Η συζήτησις συνεχίστηκε στον ίδιο τόνο. Σέ μιά στιγμή, ή Σιμόνη χτύπησε τά χέρια της χαρούμενη και φώναξε:

—'Αύτα' εκεί, νά μη τό θυμηθώ πιο προσητά!... Θα σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη...

—Είμαι πάντα στις διαταγές σου, τής είπα.

—Έδω κοντά έρισκεται ένα μικρό χωριό, τό Τισέ, τό όποιο έγκατέλειψα, πριν από δεκατέντε μονάχα μέρες όί Γερμανοί, άφου έβωσαν φωτιά στά περισσότερα σπίτια... Στό χωριό αυτό, υπάρχουν μιά βίλλα, ή Σιμόνιές, που άνηκει στή θεία μου... Έκει πέρασα τά παιδικά μου χρόνια... έκει πρωτογνώρισα και άγάπησα τον άντρα μου... Πόσο θα ήθελα νά ξαναβρωθώ, γιά λίγες ώρες, σ' αυτή τή βίλλα... 'Επειδή όμως φοβόμαι νά πάω μόνη μου σ' αυτόν τον τόπο—οί κάτοικοι του έφυγαν όταν έμαθαν ότι πλησιάζαν τά γερμανικά στρατεύματα και δέν ήσπαγούσαν ακόμα έσέ—παρακαλώ νά με συνοδεύσεις ως τό Τισέ μ' ένα αυτοκίνητο...

Δέν μπορούσα, θέθαια, ν' άρνηθώ στήν παλαιά μου φίλη αυτή τή χάρη.

Καί τήν έτοιμένη, κατά τό μεσημέρι, φρικώμαστα στο έρημο και άκατοικητο, προάματι, Τισέ. 'Η Σιμόνη είδε από μακριά τις «Μυρτιές» και δάκρυσε από συγκίνησι...

—Ποιος ξέρει που νά πήγαινε τώρα όι συγγενείς μου! ψιθύρισε. Ποιος ξέρει που νά τήνας άπό άνεμοστρόβιλος το πολέμου... Άς είνε...έγω τήγαινε τώρα στή βίλλα, γιά νά ξαναζήσω λίγες ώρες στο περιβάλλον όπου πέρασα τά παιδικά μου χρόνια... Θα προτιμούσα νά είμαι μόνη μου... Δέν θέλω νά σε κρατήσω εδώ... Πήγαινε και γύρισε αργότερα, κατά τις πέντε...

Όταν ξαναγύρισα, ή ώρα πέντε, δέν έφρικα τή Σιμόνη νά με περιμένε στο δρόμο, όπως συμφωνήσαμε. Τό κλάρον του αυτοκινήτου μου άντήχησε πένθιμα μέσα στήν έρημιά και στά έρείπια, που ήσαν άπλωμένα γύρω μου. Μά ή Σιμόνη δέν φαινόταν πουθενά... Μιά παράξενη άνησυχία άρχισε τότε νά σφιγγη τήν καρδιά μου... 'Η σιωπή του τοπίου έκείνου ήταν, γιά μένα, γεμάτη από τά ύποκωφα βογγητά των στρατιωτών που σκοτώθηκαν σ' αυτά τά μέρη, κι από τ' άπείαισα σφυρίγματα των όθιδων...

Έκανα τή σκέψη, ότι δέν ήταν ουσωτό νά άφήσω μιά γυναίκα μόνη στον έρημόστοπο αυτόν. Δέν ήταν άπιθανό νά τριχυγούσανε έκει διάφοροι λιποτάκται ή κακοποιοί... Ωδήγησα λοιπόν: τό αυτοκίνητό μου κοντά σ' ένα τοίχο—τό μόνο πρᾶγμα

που άπέμεινε όρθιο από ένα σπίτι, και πήρα τό μονοπάτι που θα μ' έβγαζε στή βίλλα «Μυρτιές». Από μακριά, είδα άνοιχτή τήν πόρτα τής κομψής έπαύλας.

'Η Σιμόνη, είπα με τό νου μου, θα έξαχσθηκε σε κανένα δωμάτιο, αναπολώντας τά περασμένα, τά παιδικά χρόνια τής ζωής της, που τά πέρασε σ' αυτή τή βίλλα... Δέν θα τής κάνη καρδιά νά φύγη από τή βίλλα...

Καί έξακολουθούσα νά προχωρώ...

Ξαφνικά, στάθηκε άκίνητος.

Δέκα περίπου θήματα μακριά μου, είδα μιά γυναίκα εξαπλωμένη μπρούμυτα στο γρασιδι. Τήν άνεγνώρισα άμέσως από τήν περιβολή της. Ήταν ή Σιμόνη!... Έτρεξα κοντά της, τήν πήρα στην άγκαλιά μου, και τήν άνασήκωσα λίγο... 'Η νεαρή γυναίκα ήταν άναίσθητη...

Μά τί είχε συμβή;

Πλάγισσα τή Σιμόνη κάτω από ένα δέντρο και έκανα τρέχοντας τά λίγα θήματα που με χριζαν πειά από τή βίλλα... Τίσας νά εύρισκα σε κανένα έφραρι ένα μπουκαλί κονιάκ ή ένα άλλο τσιγακό, γιά νά τήν φέρω στις αισθήσεις της.

'Η πόρτα τής βίλλας ήταν άνοιχτή. Μπήκα μέσα, κρατώντας τό περιστροφικό στο χέρι μου, γιά καλό και γιά κακό. Τό πρώτο πρᾶγμα που πρόσεξα, ήταν μιά δυνατή μυρωδιά, που μ' έρπαξε άμέσως από τή μύτη. Προχώρησα σ' ένα δωμάτιο, που θρέθηκα μπροστά μου και θρέθηκα σε θαυό σκοτάδι. Δέν μπορούσα νά θρώ ένα παράθυρο νά τ' άνοιξω και νά μπή μέσα λίγο φως, λίγος ήλιος... Έκανα μερικά ακόμα θήματα... Τά χέρια μου άγγιξαν έναν κρύο, παγωμένο τοίχο... Συγχρόνως όμως, έπιασαν και κάτι τό παράξενο, κάτι τό μαλακό...

Μιά τρομερή ύποψια πέρασε ξαφνικά από τό μυαλό μου. 'Ενοιωθα τό μυαλό μου νά σαλεύη.

Τράβηξα από τήν τσέπη μου τό ηλεκτρικό μου φανάρι και πάτησα τό κουμπί του.

Ένα θρανό έξερρηγμένο τρόμου θυγήκε τότε από τά στήθη μου.

Είδα μπροστά μου, σε μιά γωνιά του τοίχου, πλήθος πτώματα, στοιβαγμένα ανάκατα από τό πάτωμα ως τό ταβάνι, με τό κεφάλι του ένος άνάμεσα στά πόδια του άλλου!...

Όπισθοχώρησα, σούρλιάζοντας, κ' έτρεξα πρὸς τήν πόρτα...

Μά τό φως του φαναριού μου μου έδειξε τότε και άλλα πτώματα, που δέν τά είδα όίταν έμπαινα μέσα, πτώματα μελανιασμένα, κίτρινα, μωσατισμένα, μισοσπασμένα σχεδόν. 'Η βίλλα έκείνη ήταν ένα κοιμητήριο!...

Σ' ένα τοίχο, είδα μερικά γερμανικά φράσεις, γραμμένες με κάρβουνο... Οί Γερμανοί δέν διατάσανε νά διακρηζούν, ότι έκείνοι έκαναν αυτό τό έγκλημα... Δέν έβαλαν φωτιά στις «Μυρτιές», επειδή ήθελαν νά χρησιμοποιήσουν τή βίλλα αυτή γιά νεκροταφείο των κατοίκων του χωριού. που έπεσαν από γερμανικές σφαίρες...

'Η τρέλλα και ή φρίκη του πολέμου στήν τήν άποκρουστική μορφή τους—τήν άσκοπη άνθρωποσφαγή—παουσιάζστηκαν μπροστά μου σχεδόν προσωποποιημένες... Δέν μου ήταν πειά δύσκολο νά ξεηγήσω τήν άφορητή τής λιποθυμίας τής νεαρής γυναίκας...

'Η Σιμόνη, μόλις θ' άντικρυσε κείνα τά πτώματα,—ίσως μεταξύ αυτών ν' άνεγνώρισε και συγγενικά της πρόσωπα,—θα έφυγε από τή βίλλα τρελλή από φόβο... γιά νά πείθ άναίσθητη λίγα θήματα παρακάτω... Καί ή όλθηθαια είνε, ότι τό θήμα των στοιβαγμένων έκείνων πτωμάτων θα μπορούσε νά κλονιση κ' ένα άντρα με άταλεια νεύρα... Έγώ, τουλάχιστον, ήμολογώ, ότι ένοιωσα δυνατά ρίγη τρόμου σ' όλο τό σώμα μου...

Έτελος, ύστερ' από πολλές περιποιήσεις, κατώρθωσα νά συνοφείω τή Σιμόνη.

'Η νεαρή γυναίκα, μόλις μ' άναγνώρισε, μ' έσφιξε με παραφορά στήν άγκαλιά της, σαν νά ζητούσε νά τήν προστατεύω από τήν τυραννική άνάμησι των πτωμάτων... Δέν έκλαιγε... Τά μάτια της όμως υυάζαν με παράξενη, άσυνήθιστη λάμψη και τό άχρα χείλη της έτρεμαν νευρικά, χωρίς νά μπορούν ν' άρθρώσουν μιά φράσι...

—'Ηούχασε, Σιμόνη! τής είπα. Προσπάθησε νά λημονήσης, τό τρομερό αυτό θήμα...

Τήν σήκωσα από τά χέρια μου, άψυχο όγκο άκόμα, και τήν μετέφερα ως τό αυτοκίνητό μου. Τήν τοποθέτησα άναστακτικά στο έβάθος, κάθισα δίπλα της και προσπάθησα, με λόγια και με χείρα, νά τήν κώω νά ξαναβρη τήν ίσορροπία των κλονισμέ-

Τή σήκωσα από χέρια μου και τήν μετέφερα στο αυτοκίνητό μου...

των νεύρων της...

Ξαφνικά, η Σιμόνη έκρυψε το πρόσωπό της στα στήθη μου και ξέσπασε σ' ένα ασάπαστο κλάμα... Την άφησα να κλάψει για να ξελαφρώσει τον πόνο της καρδιάς της... Μά όταν, σε μια στιγμή, έβγαλα από το κεφάλι της το μικρό καπέλλο της, για να δροσίσει το μέτωπό της, είδα κάτι που μ' έκανε να ξεφρονίσω από κατάπληξι.

Τα κατάξανθα μαλλιά της Σιμόνης είχαν γίνει σχεδόν άσπρα!

Ο φόβος, ο νευρικός κλονισμός που δοκίμασε η νεαρή γυναίκα, ήταν τόσο δυνατός, ώστε τα μαλλιά της άσπρισαν μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας—απαράλλακτα όπως και τα μαλλιά της Μαρίας Αντουανέτας ενώ έθλεπε από ένα παράθυρο του Τέμπλου, να οδηγούγ στην λαίμητρώμο το σύζυγό της, το βασιλέα Λουδοβίκο ΙΣΤ'...

—Δυστυχισμένη Σιμόνη! ψιθύρισα.

—Ναί, μου άποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να καταλάβη τι έννοια σ'αφού δεν είχε ακόμα αντιληφθή ότι άσπρισαν τα μαλλιά της. Είμαι τρομερά δυστυχισμένη, για κάτι που δεν μπορείς να υποπτευθής...

—Μήπως άνεγνώρισε και κανένα συγγενή σου εκεί κάτω; ρώτησα, δείχνοντας μ' ένα κίνημα το κεφάλιού, τη θλίβα με τα πτώματα.

—Ναί, είδα πολλούς... Μά δεν είνε μονάχα αυτό... Είδα και κάτι άλλο... Είδα...

Και η Σιμόνη, πλησιάζοντας το στόμα της στο αυτί μου, μου είπε με φωνή που έμοιαζε μ' έλαφρό άναστενγμό:

—Είδα και το ζώρς, τον άντρα μου, που τον άγαπούσα για τον ήρωισμό του...

—Θεέ μου! φώναξα.

—Ναί...τόν είδα...ντυμένο γυναίκα!.. εξακολούθησε η νεαρή κυρία. Ένώ εγώ προσπαθούσα να παρηγορηθώ για την άπουσία του, για την εξαφάνισή του, με τη σκέψη πως πολέμοσε για την πατρίδα, εκείνος ήταν κρυμμένος στις «Μυρτιές», μεταμφιεσμένος σε γυναίκα, ο άνδρος!...

Την επομένη, έφευγα για το μέτωπο... Έκανα ένα χρόνο να μάθω νέα από τη Σιμόνη. Μά την συλλογιζόμου πολύ συχνά. Την φανταζόμου, με τα κάτασπρα μαλλιά της, να θρηνη ακόμα για τη διάφρεση των ελπίδων που είχε στηρίξει στον άντρα της...

Μιά μέρα, η ήμερσία διαταγή του συντάγματος μάς πληροφορούσε, ότι κατά τη διάρκεια μιάς επίθεσως τών κατοίκων ένός μικρού χωριού εναντίον ένος γερμανικού λόχου, θρήκε ήρωικό θάνατο μιά νεαρή γυναίκα—ντυμένη με στρατιωτική στολή!...

Είνε τάχα άνάγκη να σάς πώ ποιά ήταν αυτή η γυναίκα; Είν' άνάγκη να σάς πώ πως ήταν η Σιμόνη;

LEON LAFAGE

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

...Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος Πουσέν, έπειδή είχε άηδιάσει την πολυθρόμη ζωή του Παρισιού, πήγε στη Ρώμη κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα απόμερο και φτωχικό σπιτάκι.

Ένα θράδυ τόν έπεσκέφθη εκεί ο έπίσκοπος Μασσίνι, ο κατόπι ισχυρός καρδινάλιος και τούδωσε μιά παραγγελία. Μετά την συμφωνία, ο ζωγράφος, κρατώντας ένα λυχνάρι, ξεπροβόδισε τόν έπίσκοπο ως την έξορτα.

Ο έπίσκοπος τότε δεν μπόρεσε να κρατηθί και τού ειπε:

—Σας λυπάμαι, άγαπητέ μου, που δεν έχετε ούτε έναν ύπηρέτη.

—Κι' εγώ σας λυπάμαι, έκλαμπροτατε, τού άπάντησε άμέσως ο μέγας ζωγράφος, γιατί έχετε...ολόκληρη στρατιά υπηρετών!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σ' έχθρο, που σου γύρισε τις πλάτες, κάνε του χρυσό γεφύρι να περάσει.

Όποιος χαϊδεύει την γυναίκα του και το μουλάρι του, είνε για δέσιμο.

Η γυναίκα που χτυπάει ξένες πόρτες και κουσομπολεύει, είνε χειρότερη κι' άπ' το διάβολο.

Όποιος αγοράζει φτηνά ρούχα, μένει πάντα γδυτός.

Ένας καλός κ' ήσυχος ύπνος, μάς παχαίνει περισσότερο άπ' όλα τα καλά της Βενετίας.

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ ΣΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ

Τρέχουν ή κυρίες στα έμπορικά
Και παλπα καινούρια, και καλά καλά.
Πράγματ' αγοράζουν μύρια του σαρμα.
Στην όδον Αιόλου, στην όδον Έρμου.

Κάθε μιά κυττάει, κάθε μιά ρωτά
Γιά δαντέλλες, γάντια και μεταξωτά
Και φτερα, στολίδια, χίλια μπιμπέλο,
Εύκολα τούς παίρνουν τ' αλαφρο μυαλο.

Άχ! γλυκειές κυρίες, άχ, να μη μπορώ,
Να γενώ στολίδι, να γενώ φτερό,
Μόνο για να νοιώσω μέσα στη θύρινα
Μιά της ματιάς σας φλονηρή άκτίνα!...

ΣΕ ΜΙΑ ΓΚΡΙΝΙΑΡΑ

Η χθεινή μαζί σου τσακαμάρα
Μ' έκαμε τη ζωή να θαραθώ
Και μώθαλε στο νού να σκοταθώ
Γιά να τελειώση κάθε φαυμάρα.

Και δίχως φόβο και χωρίς τρομάρα
Άρπαξα το ξουράφι να σασά,
Και τόχα να το γώσω στο λαμώ,
Να φύγω από τού κόσμου τη λαχταρα.

Μά δεν ήξεύρω πώς, και τί και ποιά
Κι' αντί να κάμω μιά τέτοια άνδραγαθία,
Έθάρθηκα με μιάς να ξουρισθώ,
Κ' έπέρασε και τούτη η τρικυμία!!

Κι' αντί να με θρηνησης
σκοτωμένονε
θάρθω να με φιλήσης
ζουρισμένονε!...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δέν με άγοπάς καθόλου, Έ, και τάχα τί με μέλλει,
Έγώ μόνον να σε βλέπω από του Θεό ζητώ
Και τήν κούκλα τήν καρδιά σου, διαθολάκι, δέν ρωτώ,
"Αν με θέλ' ή δέν με θέλει.

Κι' αν δέν σ' αγαπώ! αγαπάς!

Σύ ζημιώνεσαι... Βραχνιάζει!

Μά πως με μισεί φωνάζει το γλυκό σου στοματάκι.

Δέν με μέλλει και για τούτο στανει να άξιωθώ,

Μιά φορά να το φιλήσω, και θα παρηγορηθώ!

Γαλανό μου κοριτσάκι,

Μ' αν για το φιλι θυμώσης...

Αί: Μπορείς να με δαγκώσης!...

Σ' ΕΝΑΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΑΓΓΕΛΟ

Τι με φιλείς να με γλυκάνης;
Φιλιά δέν θέλω εύχαριστώ.
Όσα μαρτύρια μου κάνεις
Δέν τάχουν κάνει στο Χριστώ.

Ζητώ το θάνατο, μά πάλι
Έδω με θλέπεις ζωντανό,
Άφου με κάντε τέτοια κάλλη
Θέλω να ζω και να πονώ.

Μά κι' αν πεθάνω ήμπως θάμαι
Κ' εκεί καλύτερ' άπ' έδω;
Και τόν Παράδεισο φοβάμαι
Και τούς άγγέλους που θά θώ.

Άν ένας άγγελος μονάχα
Μου πηρ' έδώ στη γη τού νού,
Και τί δέν θά τραθήξω τάχα
Με τούς άγγέλους τούραναού;

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΟΥ

Όρατώ το καπέλλο σας,
Μά μοιάζει με ντελάλη
Πού διαλαλεί πως έχετε
Πολύ μικρό κεφάλι.

Με το μεγάλο το καπέλλο σου
Ψιλή, λιγνή, γεμάτη χάρη
Πότε μου μοιάζει σαν καρφι
Πότε σαν μανιτάρι!...

ΞΕΡΕΙΣ :

Ξέρεις τήν χώρα που άνθει
Φαιδρά πορτοκαλλά,
Όπου άκούζ' ή τευτελιά,
Πού τευτελιάζουν σαν σκυλιά
Όλοι σαν μιά περέα;

Ξέρεις τήν χώρα που ή ληστής
Δέν ζή ούτε μιά ώρα!
Πού κλέβετε και κλιέουμε
Κι' όλοι τόν κλέφτη θέλουμε
Να πιάσουμε στη φέρα;

Ξέρεις τήν χώρα που ή Βουλή
Παράγει όλοένα
Όνου σκιάς ζητήματα,
Κλίσεις και εις «μια» ρήματα
Και σσαδάρν κανένα;

Είνε ή γη ή Έλληνίς,
Πού κάθε ένας σαλεπιτάης,
Και κάθε άλλος φασουλής
Φιλοσοφεί περί φακής.